

מי נותן

את ההוראות

בביתם של

תת-אלוף ופקד המישטרה

בעיר. אחרי שנתיים נמאס לצ' עירם, הם קנו חווה ליד מעליה בגליל.

עד היום יש חילוקי-דעות בין עדה'לה האדמונית התוססת, הטורנית, כי גידלו שם חזירים, לבין פרויקה'לה, שמתעקש על ברור זים. ובכל פעם שתת-אלוף פורן אומר משהו, שפקד פורן איננה משוכנעת בו, היא מביטה בו בשתי עיניים בורקות, מגיפה ידה ואומרת: "פרויקה'לה! ראה הוזהרת!"

שניהם בטוחים שהדבר שאכן משך את פורן וחבריו היה יופיין של בנות נהריה הסמוכה, וה'

בית מישפחה פורן יש בעיות של פקודות וסירוב-פקודות. לא ברור שם למי הסמכות קית לתת אותן. כי קצין צה"ל, תאלוף אפרים ("פרויקה" או יקה'לה) פורן וקצינת-המישטרה, עדה ("עדה'לה") פורן גרים הם בעל ואשה. מאז עזבו ילדיהם, גאי (24) וגילי (21), הבית, אין להם על מי "להור" פקודות, והם עושים את זה על-זות.

מרות זאת, בני הזוג, הנראים "בני החיזור" כאילו זה עתה שו, יודעים בדיוק מי נותן

בעבודה אי תת-אלוף אפרים ("פרויקה") פורן, מזכירו הצבאי של מנחם בגין, יוצא לעיתונאים אחרי אחת מישיבות הממשלה. "אני משתתף בישיבות הממשלה כשהנושא מעניין אותי", הוא אומר. פורן מתלווה לבגין בכל אירועי השלום, קמפ-דייוויד, קאהיר ועתה עסוק גם בענייני האוטונומיה. לאחרונה התווספה לתפקידו גם משימת מציאת בגין השגרירות.

פת מילחמת ההתשה, ואחרי כן נשלח להקים את הצבא בסינגפור.

לא הייתי

סולח

בתחילת השנה השלישית לשהור בסינגפור פרצה מילחמת יום-הכיפורים, פורן התעקש לשוב ארצה, ושירת בסיני. אחרי המיל-חמה חזר לסינגפור. "ובוקר אחד טילפן דדו וקרא לי לבוא לארץ". מינו אותו כדובר צה"ל. מספרים, כי מונה מאחר והיה הקצין היחידי בצבא שרב-אלוף דויד אלעזר ושר-הביטחון משה דיין היו מסוגלים להסכים עליו.

פחה עברה לגור בפתח-תיקוה. "לא היה נעים לנו להגיד שאנחנו גרים בפתח-תיקוה, אז אמרנו, סביבות תל-אביב, ומהר השתקנו". אומרים השניים ביחד. הוריו של פורן גרו בבית בשכונת הור-תיקים בקרית-יובל בירושלים, "וריום אחד בא אבא של פרויקה'לה ואמר לי שהוא רוצה לקנות בית בבית-הכרם. הוא הציע לנו את הבית שלו בתשלום קטן. מרוב אושר פרצתי בכי". ומאז ברור לשניהם שזה ביתם.

הוא שירת כעוזרו של עזר וייצמן, כשזה היה ראש אגף-המיבצעים, אחר כך מדריך ראשי בבית-הספר לקצינים, ראש-לישכה של רב-אלוף חיים בר-לב, בתקור

ייד האח פרויקה ועדה'לה פורן ליד האח בביתם בקרית-יובל בירושלים. "תמיד חלמתי לבנות אח בבית" אומר פרויקה, "וכשסיפרו לי שאפשר לקנות מוכן — התגשם חלום. לפעמים, כשנחה עלי הרוח ואני מחליט לפנק את עדה, אני מכין דגים על הרשת של האח."

במלחמת-סיני, כשהיה בחופ-שת-שיחרור, נלחם ברפיח. אחרי-כן השתחרר, והם עברו לגור ב-בית-הספר החקלאי בכפר-גלים. הוא היה המדריך החברתי והיא — גננת. אבל, בכל זאת: "אני אומנם לא מת על חיי-צבא, אבל אני אוהב את הארץ הזאת, ואם אני אוהב במקום שהכי צריכים אותי". אחרי שנתיים קראו לו לעבור קורס קפקדי-פלוגות במסגרת המילואים. ומאז "זה נגרר, והנה אני עדיין בצבא."

מסביבות

תל-אביב

תחילה היה מפקד הר-הצופים. על גביעה שממול להר היתה עומדת עדה, מדי שבת, ופרויקה היתה מסתכל בה במישקפת. פעם בי-שבוועים היה מגיע הביתה. אחרי כן עבר למטה הכללי, למד בבית-הספר-לפקודות-ומטה והמיש-

"בוקרטוב" הייקי שבו היו זוכים לכשהתעוררו ואיפה שהתעוררו.

שירות-המילואים קרא לו ל-קורס-קצינים, משלושה חודשים המתוכננים, הואך השירות לאר-בע שנים. "כי כמו כל הדברים המוצלחים, לא צריך לתכנן אותם קודם". וערב אחד, כשהזמן סמך-נר-הבנות בירושלים לחגוג מסיבת יום שישי בבה"ד 1, הגיעה עדה, בת עין-חרוד, עם אחד ממחזוריה לבסיס, פגשה את פרויקה ו-מייד התאהבנו, "אומרים שניהם. "ה'אמת היא", מציין פורן בנוסטל-גיה, "שרצינו להתחתן אחרי חור-דש, אבל לא היה נעים מההורים שלה. מה יחשבו עלי? איזה פחזו, או מה? אז החלטנו לחכות עוד קצת, ובמלאת שלושה חודשים לפגישתנו, התחתנו". תחילה גרו בקיבוץ, וכשהיה בנם הבכור, גאי, בר ששה שבועות, עזבו. האמת היא שרצינו לראות חיים אחרים, אומרת עדה, "אבל בסוף היינו מחוץ למשק."

פקודות והיכן, הבית, הגינה, והמיטבח הם בסמכותה הר-ית של הפקד עדה. שיחות הר-זון, נסיעות למצריים ומסיבות-טייל הן הפיקוד הבילבדי של תאלוף אפרים, וזה בתוקף הור-מזכירו הצבאי של ראש-הממ-

לא

מיליטאריסט

פריים, לבית פרוסמן, בנו הר-י של מנהל השקם בירושלים, בפולין. "באתי לארץ כשהייתי בן שנה, אבל זה לא נקרא, אומר שאני מירושלים". הוא בבית-הספר החקלאי בשפיה. היה בן 16 פרצה מלחמת-העצ-י, והנער התגייס לצבא. כשר-בן 19, השתחרר. "אני לא טאריסט מטיבעי", הוא מציין, "עם עוד ארבעה חברים לקבל פני-עולית-ימן שהושיבו אותם

בעבודה בי תת-אלוף פורן כשידיו עמוסות צלחות מלאות כל-טוב באחד מהאירועים הרבים אליהם הוא מוזמן במסגרת עבודתו. עדה, בדרך כלל אינה מתלווה אליו, "אין לי מה לעשות שם, זה משעמם אותי", היא אומרת.